

'தேகம்' நாவல் வெளியீட்டு விழாவில் திரு
எஸ்.ராமகிருஷ்ணன் ஆற்றிய உரை :

எழுத்தாக்கம்: ஹரி பிரசாத்.

ஆக்கம்: பிரியமுடன் துரோகி

எல்லோருக்கும் வணக்கம்...

ஒரு புத்தகத்தை அதை எழுதிய எழுத்தாளர் ஒரு வாசகரிடம் கொடுத்துப் படிக்கச் சொல்லி காத்திருப்பது பற்றி எந்த எழுத்தாளரும் பதட்டம் கொள்வதில்லை. ஆனால் இன்னொரு எழுத்தாளரிடம் புத்தகத்தைக் கொடுக்கும்போது தான் பயம் ஏற்படுகிறது. அதை நானும் அனுபவிக்கிறேன்; சாருவும் கடந்த மூன்று நான்கு நாட்களாக அனுபவித்துக் கொண்டு இருப்பார் என்று நினைக்கிறேன்.

ஏனோ ஒரு எழுத்தாளர் இன்னொரு எழுத்தாளரின் புத்தகத்தைப் படித்து நன்றாக இருக்கிறது என்று சொல்வதில்லை. தமிழ்ச் சூழலில் இது ஒரு வியாதியாகவே இருக்கிறது. யாரும் அப்படிச் சொல்லவும் மாட்டோம்; அப்படிச் சொல்வது தவறு என்றும் இங்கே ஒரு பழக்கம் இருக்கிறது. ஆனால் நான் முதலில் அந்த விசயத்தில் இருந்து விடுபட்டு வர விரும்புகிறேன். சாரு... உங்கள் புத்தகம் எனக்கு ரொம்பவும் பிடித்திருக்கிறது. உங்கள் நாவலை மிகவும் ரசித்துப் படித்தேன். (அரங்கம் முழுவதும் கரகோஷம்; எஸ்.ரா. சாருவை புன்னகையோடு பார்க்கிறார்)... உங்கள் நாவல் ரொம்பவே பிடித்திருக்கிறது... (மீண்டும் மிகுந்த புன்னகையோடு...)

அதுபோல் எழுத்தாளர்கள் நண்பர்களாகவும் இருப்பது தமிழ்நாட்டில் ஒரு மோசமான செயலாகவே பார்க்கப்படுகிறது. எப்படி இரண்டு பெரும் ஒன்றாக இருக்கிறார்கள்; எப்படி இவர்கள் பேசிக் கொள்கிறார்கள்; ஏன் சண்டை போட்டுக்கொள்ள மாட்டேன் என்கிறார்கள்... என்று சொல்லி ரொம்பவும் ஆதங்கப்படுகிறார்கள். இதையெல்லாம் தாண்டி, அந்த இரண்டு எழுத்தாளர்களுக்குமே ஒரு சின்ன சந்தேகம் இருக்கு, நாம் ரெண்டு பேருமே உண்மையிலேயே நண்பர்களாகத்தான் இருக்கிறோமா? (அரங்கம் முழுக்க சிரிப்பொலி)

அல்லது, மாறி மாறி அடித்துக் கொள்ள வேண்டுமா? ஏன் இப்படி ஒரு சூழல் இருக்கு? அப்புறம்... நான் ஒரு எதிர் நிலையில் இருப்பதால் மட்டும் தான் ஒரு எழுத்தாளனை நேசிக்க முடியுமா..? அதுவும் தெரியவில்லை. ஒருவேளை தொடர்ந்து திட்டிக் கொண்டிருப்பதன் வழியாக தொடர்ந்து நேசித்துக் கொண்டு இருக்கிறார்களோ என்று தோணுது. ஏனோ நேசத்தைக் காட்டுவதற்கான சொற்கள் வெளிப்பாடு இல்லாத போது அவரை வெறுப்பதின் வழியாகக் கூட நாம் அவரை நினத்துக் கொண்டே இருக்கலாமோ என்று தோணுது...ஆனால் தெரியவில்லை...

சாருவை எனக்கு கடந்த பல வருடங்களாகத் தெரியும். ஒரு எழுத்தாளனாக அல்ல... சாருவின் வாசகனாக நிறைய நாட்கள், அவர் எழுதிய பத்திரிகைகள், கட்டுரைகள்,

பத்திகள், புனைவிலக்கியம் படித்திருக்கிறேன். எப்போதும் நான் அவர் முன்னால் ஒரு வாசகன். ஒரு எழுத்தாளனாக நான் சொன்னவை சர்ச்சைகள் தனியாக... நாங்கள் செய்து கொள்வோம்... அது வேறு...

ஒரு நாவலை ஒரு எழுத்தாளன் எழுதுவது என்பது ஒரு தற்செயலான நிகழ்வாக நான் பார்க்க மாட்டேன். ஏனென்றால், அப்படினால் எழுத்தாளர்கள் கண்டிப்பாக தங்கள் வாழ்நாளில் நூற்றுக்கணக்கான நாவலை எழுதி விட முடியுமே? உலகத்தில் இது வரை எந்த எழுத்தாளனும், ஏன் மாபெரும் தாஸ்தாவஸ்கியும் டால்ஸ்டாயும் கூட அவ்வளவு நாவல்களை எழுதவில்லை.

எந்தப் பதற்றமும் இல்லாமல் எந்த எழுத்தாளருமே ஒரு நாவலை எழுதி விட முடியாது என்று தான் நினைக்கிறேன். சாரு நிச்சயம் அந்த வேதனைக்கு உட்பட்டு இருப்பார். அவருடைய எழுத்திலேயே அது இருக்கிறது. அதுவும் இந்த நாவலில் நிறையவே வெளிப்பட்டிருக்கிறது. ஆக, ஒரு நாவலைப் பற்றிப் பேசுவது என்பது நீதிமன்றத் தீர்ப்பு போல அல்ல... இது செல்லும் அல்லது செல்லாது என்றோ அல்லது நல்லது கெட்டது என்றோ அல்ல... எந்த நாவலுக்குமே அப்படிப்பட்ட முடிவுகள் கிடையாது. எல்லா நாவல்களும் அதைப் பற்றிய பல்வேறு உரையாடல்களைத்தான் தோற்றுவிக்கிறது. ஒரு நாவல் பிடித்திருக்கிறது என்று சொன்னாலும் அது உரையாடல்தான்... பிடிக்கவில்லை என்றாலும் அது உரையாடல் தான். இந்த உரையாடல்கள் அந்த நாவலிலிருந்து உருவாகி, கிளைவிட்டு, வேறு வேறு இடங்களை நோக்கிப் போய்க் கொண்டே இருக்கிறது என்று நான் நினைக்கிறேன். அப்படியானால், ஒரு நாவல், நாம் உரையாடுவதற்கான ஒரு களத்தை உருவாக்கித் தருகிறது. ஒரு நாவல், நாம் பேசுவதற்கான ஒரு கருப்பொருளை உருவாக்கித் தருகிறது. ஒரு நாவல், தன்னுடைய உலகத்தை நம் கண்முன்னால் காட்டி "இதைப்பார், இதற்குள் அனுபவம் ஆக்கிகொள், இதில் இருந்து எதையாவது எடுத்துக் கொள்; அல்லது, இதிலிருந்து எதையாவது ஒன்றை விடு... விலகிப்போ..." என்று என்னோடு ஒரு இணக்கத்தை, என்னோடு ஒரு தொடர்பை, எனக்கும் அந்த நாவலுக்குமான உறவை ஏற்படுத்துகிறது.

நான் படித்த, ரசித்த, வியந்த எல்லா நாவல்களும் ஏதோ ஒன்றை ஒரு வகையில் அந்த நாவலுக்கு ஊடாக நான் சென்றுவந்த பாதையும் பயணமும் தான் என்றே நான் நினைக்கிறேன். போர்ஹெஸ், லத்தின் அமெரிக்காவின் மிக முக்கிய படைப்பாளி. அவர் ஒரு வாசகம் எழுதி இருக்கிறார். ஷேக்ஸ்பியரைப் புரிந்த ஒவ்வொரு மனிதனும் ஒரு ஷேக்ஸ்பியர்தான் என்று. ஏனென்றால், ஷேக்ஸ்பியர் உங்களுக்குப் புரிகிறது என்றால் உங்களுக்குள் ஷேக்ஸ்பியரின் ஏதோ ஒரு அம்சம் இருக்கிறது என்று பொருள். ஏனென்றால், ஒரு படைப்பைப் புரிந்துக் கொள்ளக் கூடிய நல்ல வாசகனிடம் படைப்புத் திறமை இருக்கிறது. அதனால் ஒரு படைப்பை ஆழமாக நேசிக்க முடிகிறது. அதனால் ஒரு எழுத்தும் எழுத்தாளனும் மட்டும் அல்ல; எழுத்தைப் போலவே படிப்பது என்ற செயலும் ஒரு creative-ஆன கிரியா சக்தியில் இருந்துதான் உருவாவதாக நினைக்குறேன்.

இந்த நாவல் – தேகம் – அதனுடைய கதை, இது எதைப் பற்றிப் பேசுகிறது – இந்த நாவலை நாம் தனியாகப் படிக்கலாமா அல்லது குடும்பத்தோடு படிக்கலாமா என்பதெல்லாம் வேறு. நான் இந்த நாவலின் கதைச் சுருக்கையையோ அல்லது கதையில்

யாரெல்லாம் வருகிறார்கள் என்றோ பேச விரும்பவில்லை. ஒரு நாவலுக்காக ஒரு எழுத்தாளர் எதை எல்லாம் முன் வைக்கிறார்? இந்த நாவலின் வழியாக எதையெல்லாம் முன் வைத்திருக்கிறார்? அதை ஏன் அந்த எழுத்தாளர் தன்னுடைய நாவலில் அப்படி முன்வைக்கிறார்?

இந்த நாவலில் முதல் பக்கத்திலேயே ஒரு நீண்ட பத்தி வதையைப் பற்றிப் பேசுகிறது. நான் டார்ச்சர் செய்யப் போகிறேன், நான் டார்ச்சர் செய்ய விரும்புகின்ற ஒரு மனிதரின் கண்ணைக் கட்டி விடுவேன் என்று தொடங்குகிறது. வதையைப் பற்றி வதையின் சரித்திரத்தைப் பற்றி நம்மிடம் அதிகம் குறிப்புகள் இல்லை. ஏனென்றால் நாம் வதையை வதையின் பங்கேற்பாளராகவோ அல்லது அதைச் செய்பவராகவோ இருக்கிறோம். அதனால் அதன் சரித்திரத்தை இதுவரை துவக்கவே இல்லை. ஆனால் எப்போதுமே வதையைப் பற்றி தொடர்ந்து ஆதங்கத்தோடும் ஆவேசத்தோடும் பேசிக் கொண்டிருக்கிறோம். வதையின் - குறிப்பாக மனிதனின் வதை - மிக நீண்ட சரித்திரத்தைக் கொண்டது. வரலாற்றின் பக்கங்கள் முழுவதுமே வதையின் பக்கங்களாக உள்ளது. ஒரு மனிதன் ஆயிரம் பேரை கழுவேற்றினான் அல்லது ஆயிரம் பேர்களை ஒரு சமயத்தில் கொன்றான் என்பது வெறும் செயல் அல்ல, அவ்வளவு சாதாரணமாகக் கடந்துப் போகக் கூடிய அம்சம் அல்ல.

வதை நமக்குள் இருக்கிறது. வதை நம்மை இன்னொரு மனிதனை நோக்கி, வெறுப்பையும் கசப்பையும், அவனை எப்படியாவது துன்புறுத்த வேண்டும் என்ற நோக்கத்தையும் உருவாக்குகிறது. வதை வெளியில் இருந்து உருவாவது அல்ல. அதற்கு ஒரே ஒரு இலக்கு தான் இருக்கிறது. அது நம் உடல். இந்த நாவல் பூராவும் உடல்கள் எப்படையெல்லாம் வதைக்கு உட்படுகின்றன என்பதைச் சொல்கிறார். அதிலும் குறிப்பாக பெண்களின் உடல், பாலுணர்வின் காரணமாக ஒரு பெண்ணின் உடல் எப்படி எல்லாம் வதைக்கு உட்படுத்தப்படுகிறது என எழுதுகிறார். அது ஒரு குற்றமாக கருதப் படுகிறது; அதற்கு தண்டனை வழங்கப்படுகிறது என்று வதையின் சரித்திரத்தை இந்த நாவல் ஒரு சமகால நிகழ்கால வாழ்க்கையின் ஊடாகக் காட்டுகிறது.

தஞ்சாவூரில் சரஸ்வதி மஹால் என்ற நூலகம் இருக்கிறது. பழைய ஓலைச் சுவடி எல்லாம் இருக்கக் கூடிய நூலகம். அந்த நூலகத்திற்கு நான் போயிருந்தேன். அந்த நூலகத்தில் காட்சிக்காக நிறைய வைத்து இருக்கிறார்கள். அப்படி காட்சிக்காக வைத்த இடத்தில் ஒரு ஓவிய வரிசையைப் பார்த்தேன். அந்த ஓவிய வரிசை எதைப் பற்றியது என்றால் சரபோஜி மன்னர்களின் கால கட்டத்தில் சீனாவில் இருந்து நிறைய ஓவியங்கள் வரவைத்துள்ளார்கள். என்ன வகையான ஓவியங்கள் என்றால் எப்படி எல்லாம் தண்டனை கொடுப்பது, எப்படி எல்லாம் மனிதர்களை வதைப்பது என்பதைப் பற்றிய வதை சித்திரங்கள் காட்சிக்கு வைக்கப்பட்டிருந்தன.

ஒரு மனிதன் இன்னொரு மனிதனிடமிருந்து எதைக் கற்றுக் கொள்கிறான் என்று பாருங்கள். ஒரு தேசம் இன்னொரு தேசத்திடம் எதைக் கற்றுக் கொள்ள விரும்புகிறது என்று பாருங்கள். வதையை ஒரு தேசம் இன்னொரு தேசத்திடம் இருந்து கற்றுக் கொள்கிறது. மனிதனை இப்படி எல்லாம் வதைக்க முடியும். இன்றைக்கும் காவல் துறையில் சொல்வார்கள்... இப்போது இஸ்ரேல் முறையில் உங்களை வதைக்கிறோம்; இந்த அடியின் பெயர் கர்நாடக அடி; இந்த அடி பாம்பே போலீஸ் அடி என்று. நாம் வதைகளை ஒரு மாநிலத்திலிருந்து இன்னொரு மாநிலத்திற்கு, ஒரு தேசத்திலிருந்து

இன்னொரு தேசத்திற்கு வாங்கிக் கொண்டு, கற்றுக் கொண்டு அதிலிருந்து வதையாளனாக உருவாகிக் கொண்டு இருக்கிறோம். அந்த சீன சித்திரங்களைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் தோன்றுகிறது... மனிதர்களை இப்படியெல்லாம் வதைக்க முடியுமா என்று நினைக்கும் அளவிற்கு யாரோ ஒருவர் கற்பனையில் வரைந்த சித்திரத்தை மற்றவர்கள் நிகழ்த்திப் பார்த்து இருக்கிறார்கள்... அந்த தண்டனை அத்தனையும் வழங்கப்பட்டிருக்கிறது. இது வெறும் சித்திரங்கள் அல்ல. சரி, எங்கோ எப்போதோ சரித்திரத்தின் ஒரு சாலையில், எந்த காலத்திலோ யாரோ ஒரு மன்னர் இப்படியெல்லாம் தண்டனை வழங்கி இருக்கிறார் போல் இருக்கிறது; சமகாலத்தில் வதை எங்கே இருக்கிறது என்று கேட்க முடியாது. தொடர்ந்து சிறைச்சாலையில் இதேபோல் வதைக்கப்பட்ட புகைப்படங்கள் இணையத்தில் கிடைக்கிறது. அமெரிக்க ராணுவத்தில் அப்படிக் கொல்லப்பட்ட, வதைக்கப்பட்ட மனிதர்களின் புகைப்படங்கள் நம் காட்சிக்குக் கிடைக்கிறது. ஆக, வதைஎன்பது உலகளாவிய விஷயமாக இருக்கிறது. தமிழில் மிகமுக்கியமான எழுத்தாளர் ஜி. நாகராஜன். ஜி. நாகராஜன் பற்றி நிறைய பிம்பம் இருக்கிறது. குடித்து விட்டு கண்ட இடங்களில் எல்லாம் தகராறு செய்வார்; எல்லாரிடமும் காசு வாங்கிக் கொண்டு யாரைப் பற்றியும் சட்டை செய்யாமல் இருப்பார். எந்த அளவுக்கு என்றால், ஒரு முறை அவருடைய விருப்பமான நண்பர் ஒருவர் அவருடைய உடையைப் பார்த்து “இப்படி அழுக்கான உடையைப் போட்டு இருக்கீங்களே?” என்று சொல்லி அவருக்குப் புதிய உடையை வாங்கிக் கொடுத்து “இந்த வேஷ்டி சட்டையில் போங்க” என்று சொல்கிறார். அதை அணிந்துகொண்டு குடிக்கப் போனவர் திரும்பிவரும்போது பழைய அழுக்கு வேஷ்டியிலேயே வருகிறார். ஏன் என்று கேட்டால், அதை அடமானம் வைத்துக் குடிச்சுட்டேன் என்கிறார். இப்படி வாழ்ந்த நாகராஜன் பற்றிய கதையை நண்பர் ஒருவர் சொன்னார். அந்த நண்பரின் வாழ்க்கையில் நடந்தது இது.

ஒரு இரவு குடிப்பதற்கு காசில்லாமல் நாகராஜன், அந்த எழுத்தாளரின் வீட்டிற்குச் சென்றிருக்கிறார். அந்த நேரத்தில் அவருடைய நண்பர் வீட்டில் இல்லை. அவருடைய மனைவிதான் இருந்திருக்கிறார். கிட்டத்தட்ட இரவு 11 மணிக்கு மேல் இருக்கும். நாகராஜன் போய் கதவை தட்டுகிறார். கதவைத் தட்டின உடனே நண்பரின் மனைவி கதவை ஒரு பக்கம் லேசாகத் திறந்து “உங்களுக்கு யார் வேணும்?” என்று கேட்கிறார். “சார் இல்லையா?” என்று கேட்கிறார் நாகராஜன். “சார் இல்ல... வெளில் போய் இருக்கார்” என்று பதில் வருகிறது. இவர் குடித்திருக்கிறார். அந்த வாடை அந்த அம்மாவிற்குத் தெரிகிறது. அந்த அம்மா மீண்டும் “அவர் இல்ல... அவரைத் தேடி வர வேண்டாம், நீங்க கிளம்புங்க” என்கிறார். இவருக்கோ பணம் வேண்டும். எழுத்தாளன் தான் இன்னொரு எழுத்தாளனிடம் கை ஏந்துவான். ஒரு எழுத்தாளனுக்கு இன்னொரு எழுத்தாளனிடம் உரிமை இருக்கிறது. அதனால் அவர் தன் நண்பரின் வீட்டில் போய்க் கேட்கிறார். அப்போது அந்த அம்மா இல்லை என்று சொன்ன உடனே, சரியென்று வந்துவிடுகிறார் நாகராஜன். ஆனால் அவருக்குத் திரும்பிப் போக மனம் இல்லை. எப்படியாவது அவருக்குத் தன் நண்பரைப் பார்க்க வேண்டும். அவமானம் பற்றி எழுத்தாளர்கள் கவலைப்படுவதே இல்லை. அதை விரும்பித் தேடித்தான் அலைகிறார்கள். அதனால் நாகராஜன் என்ன செய்கிறார் என்றால்... திரும்பவும் போய் கதவை தட்டுகிறார். தட்டின உடனே அந்த அம்மாள் கதவை திறக்கிறார். “உங்களைத்தான் போகச் சொல்லி சொன்னேனே? நீங்கள் எழுத்தாளர்தான்; என் வீட்டுக்காரரும் எழுத்தாளர்தான். ஆனால் அவர் இப்படி எல்லாம் இல்லை. நீங்கள் தயவு செஞ்சு அவரைக் கெடுக்காதீங்க... இப்போ இங்க இருந்து போய்டுங்க” என்று

நாகராஜனிடம் அவர் சொல்கிறார். “எனக்குப் பணம் வேணும், கிடைக்குமா?” என்று அந்த அம்மாவிடம் கூட கேட்கத் தயாராகத்தான் இருக்கிறார். கேட்கிறார். அதற்கு அந்த அம்மாள் ”இல்லை... அவர் வரதுக்கு வெகுநேரம் ஆகும், நீங்க கிளம்புங்க” என்று சொல்லி கதவை வேகமாக சாத்தும் போது கதவு இடுக்குக்குள் நாகராஜனின் சுண்டு விரல் மாட்டிக்கொள்கிறது.

இப்போது அவர் வலியில் கத்துகிறார். அந்த அம்மாள் கதவைத் திறக்க மாட்டேன் என்கிறார்கள். வேண்டும் என்றே நாடகம் போடுறான் என்று நினக்கிறார். வேண்டும் என்றே ஒருத்தர் வீட்டு வாசலில் வந்து ஒரு நாடகத்தை அரங்கேற்றி காசு வாங்கப் பார்க்கிறான்” என்று நினைத்து அந்த அம்மாள் கதவை திறக்கவில்லை. நாகராஜன் வலியில் கத்துகிறார்; கூப்பாடு போடுகிறார். குடித்துவிட்டு ஒருத்தன் தன்வீட்டு வாசலில் ஒரு நிகழ்ச்சியைப் பண்ணுகிறான் என்று நினைக்கிறார் அந்த அம்மாள். ஆனால் வலியில் ஒரு கட்டத்துக்குமேல் பொறுக்க முடியாமல் அவர் சொல்லும்போது அந்த அம்மாள் கதவை திறந்து பார்க்கிறார். சுண்டு விரல் உடைந்து கை முழுவதும் ஒரே ரத்தம். இப்போது அந்த அம்மாவிற்கு பயம், தான் எதோ தவறு செய்துவிட்டோம் என்று. உடனே நாகராஜன் ”ஒண்ணுமில்லை. இந்தக் கதவை திறந்துவிட்டு இருந்தால் போயிருப்பேன், வேறு ஒன்றும் கேட்க மாட்டேன்” என்று சொல்லிவிட்டுப் போய் விடுகிறார். இன்னொரு எழுத்தாளரை தேடிப் போகிறார். எப்படியென்றால்...கை விரல் உடைந்து ரத்தம் சொட்ட சொட்டத் தேடிப் போய் ”உங்க கிட்ட எதாச்சும் காசு இருக்குமா?” என்று கேட்கிறார். அவர் ”எதுக்காக?” என்று கேட்டவுடனே, ”இல்ல... குடிக்கிறதுக்குத்தான்” என்கிறார் நாகராஜன். “இல்ல... உங்க கை உடைஞ்சு இருக்கு, அதுக்கு முதல்ல சிகிச்சை பண்ணலாம் வாங்க” என்று அவர் சொல்ல, இரண்டு பேருமே ஒரு மருத்துவமனைக்குப் போகிறார்கள். மருத்துவர் இரவில் இல்லை என்பதால் பார்ப்பதற்கு இரண்டு மூன்று மணி நேரம் ஆகும் என்று அந்த நண்பர் சொல்றார். ”உங்களைப் பார்க்க ஒரு இதுவா இருக்கு...” என்கிறார் நண்பர். அதற்கு நாகராஜன் “நான் சாப்பிடவே இல்லை. எங்காவது போய் நல்ல பிலால் பிரியாணி சாப்பிடலாம்” என்று சொல்கிறார்.

இதைப் பற்றி ஒரு நண்பர் சொல்லும்போது, ”நாகராஜனுடைய மனதைப் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை...ஒரு பக்கம் கைவிரல் உடைந்து தொங்கிக் கொண்டு இருக்கு; இன்னொரு பக்கம் அந்த மனிதன் இரவு 12 மணிக்கு பிரியாணி சாப்பிடலாம் என்று ஆசைப்படுபவனாக இருக்கிறானே; ஏன் இப்படி இருக்கிறான்?” என்றார்.

இதை மனிதனுடைய விசித்திரம் என்று சொல்ல மாட்டேன். மாறாக, இவ்வளவு தாண்டியும் அதன் (வாழ்க்கையின்) சுவையை ரசிக்கிறான் ஒரு கலைஞன். (பலத்த கைதட்டல்). இன்னொரு உண்மையும் அந்தச் சம்பவத்தில் இருக்கிறது. நாம் பயப்படுகிறோம்... நம் வீட்டு வாசலில் நிற்கும் ஒருவனைக் கண்டு பயப்படுகிறோம். அது ஒரு எழுத்தாளனாக இருக்க வேண்டுமென்று அவசியமே இல்லை. அன்னியர்கள் யார்வந்து நம் வீட்டின்முன் நின்றாலும் பயப்படுகிறோம். இந்த சுண்டு விரல் எழுத்தாளனுடைய சுண்டுவிரல் மட்டும் அல்ல. நம் யாருடைய சுண்டு விரலாக இருந்தாலும் நசுக்கப்படும். ஏன் இந்த பயம் வந்தது? ஏன் ஒரு மனிதனைக்கண்டு கதவைத் திறக்கக்கூட பயப்படுகிறோம்? ஏன் நம் வீட்டின் கதவை பயத்தால் பூட்டிக் கொள்கிறோம்? யார் நம்மை என்ன செய்து விடப் போகிறார்கள்? அங்கு தான் சாருவின் கதையின் தொடக்கம் வருகிறது. நம் கதவைத் தட்டுவது ஒரு மனிதன் அல்ல; அது

வதை. நீங்கள் அனுமதித்தால் அவன் உங்கள் மீது ஒரு வதையப் பிரயோகிக்க முடியும் என்று நம்புகிறீர்கள். செய்தியில் வந்துள்ளது; வந்து கொண்டேயுள்ளது. தொடர்ந்து நம் நினைவில் இது இருந்து கொண்டே இருக்கிறது. என்னவென்றால்... நம்மீது இன்னொருவர் தாக்கக்கூடும்... நம் மீது வன்முறையை ஏவக்கூடும். நாம் தனியாக இருந்தால், நாம் தனியாக நடந்தால், நாம் தனியாகச் சென்றால் முதலில் நம் உடல்தான் இலக்காகும் என்ற பயம் நமக்குள் ஆழமாகப் புதைக்கப்பட்டு இருக்கிறது.

என்னுடைய குழந்தைகளுக்காக ஒரு சிறிய புத்தகம் எழுதினேன். அதை பிரெஞ்சில் மொழி பெயர்க்க மொழிப்பெயர்ப்பாளர் வந்தார். அவர் மொழி பெயர்த்தார். அதை பதிப்பகத்திற்கு அனுப்பினார்கள். Gallimard என்ற மிகப் பெரிய பதிப்பகம். அவர்கள் என்னிடம் ஒரு questionnaire அனுப்பிக் கேட்டு இருந்தார்கள். அதில் முதல் கேள்வி – உங்களுடைய கதையில் ஒரு பள்ளியாசிரியர் மாணவரை அடிப்பது மாதிரி ஒரு வரி எழுதி இருக்கிறீர்களே, அது நிசமா ...அப்படி உண்மையில் நடந்ததா? என்று கேட்டு எழுதி இருந்தார்கள். எனக்கு ஒன்னுமே புரியலை...!!! இவர்கள் எந்த உலகத்தில் இருக்கிறார்கள் என்றே புரியவில்லை. எங்கள் ஊரிலெல்லாம் பசங்களை அடித்துத்தான் சொல்லித் தருவார்கள்; அடிக்காமல் இருந்தால்தான் ஆச்சர்யம். எல்லா பசங்களுமே அடி வாங்கி வந்தவர்கள்தான் என்று சொன்ன உடனே, அந்தப் படிப்பகத்தின் எட்டர் போன் பண்ணி பேசினார். "பள்ளிகளில் மாணவர்களை பிரம்பைக் கொண்டு அடிக்கிறார்கள் என்று சொல்கிறீர்களா?" என்று கேட்டார். அடிக்குறாங்களா...!!! இப்போ அடிக்குறதுக்கு நிறைய கருவிகள் கூட கண்டு புடிச்சுட்டாங்க... (அரங்கம் முழுவதும் கைத்தட்டல்)

ஒரு பள்ளியில் ஒரு பையன் தமிழ் பேசினான் என்று, நாக்கில் ஸ்டிக்கர் ஒட்டி உருவி இருக்காங்க... ஏன்னா, நாக்கில் ஸ்டிக்கர் ஒட்டுனா தமிழ் பேசமாட்டான் என்று... வதையை கண்டுப் பிடிக்கிறாங்க பார்த்தீர்களா...!!!! இப்படி எல்லாம் செய்ய முடியும் என்று கருவியை ஒரு சின்ன பையனிடம் பரிசோதனை பண்ணிப் பார்க்கிறார்கள். தமிழில் பேசினால் நாக்கில் ஒரு ஸ்டிக்கர்... அந்த ஸ்டிக்கரை ஒட்டி உருவினால் அந்தப் பையனுக்கு வலிக்கும்...

"ஆமாங்க... அப்படித்தான் பண்ணுவாங்க" என்று நான் சொன்னவுடன் அவர் ரொம்பவும் ஆழ்ந்த வேதனையில் சொன்னார்... "அப்படி எங்கள் கலாச்சாரத்தில் இல்லை; மாணவர்களை அடிப்பது இல்லை. ஒருவேளை தவறு செய்தால் அவனுக்கு சுட்டிக் காட்டுவோமே ஒழிய அடிப்பதின் வாயிலாக அந்த மனிதனின் அறிவை நாம் ஒடுக்குகிறோம் இல்லையா?" என்று கேட்டார்.

"உடம்பில் பிரயோகிக்கும் அடி என்பது உடலுக்கு இல்லையே? அறிவை ஒடுக்க பிரம்பைப் பயன்படுத்துறோம். கற்றுக் கொள்ள வந்த இடத்தில் அறிவை ஏன் ஒடுக்குவதற்கு அனுமதித்தோம்? சமூகமே அனுமதித்ததா? எப்போதோ ஏதோ ஒரு கதையில் – டுப்ளிகின் (பெயர் சரியாகப் புரியவில்லை – சாரு) கதையில் ஒரு காட்சியை படித்திருக்கிறேன்... இப்போதுகூட பார்பரிக் செயல் என்று நினத்துக் கொண்டு இருந்தேன்... நீங்கள் அந்தக் கதையை 1998 ஆம் ஆண்டு எழுதி இருக்கிறீர்கள். 98 இல் இது ஒரு காட்சி என்று சொல்கிறீர்கள். தமிழ்நாட்டில் நடக்குது என்றால் அது எப்படி? குழந்தை மீது எவ்வளவு பெரிய வன்முறை இது?" என்று அந்த ஃப்ரெஞ்சுப் பதிப்பாளர் என்னைக் கேட்டபோது நான் சொன்னேன்... "இல்லை... இது உங்களுக்குத்தான்

வேறுபட்ட, வித்தியாசமான விஷயம். எங்கள் குடும்பத்தில் ஒவ்வொருமே வேறு வேறு தழுவலில் அடித்தடியையும் வன்முறையையும் பழகித்தான் வளர்ந்துள்ளோம். என் அம்மா என்னை அடித்திருக்கிறார்; நான் தம்பியை அடித்திருக்கிறேன்; என் அண்ணன் என்னை அடித்திருக்கிறார்; என் சகோதரிகள் ஒவ்வொருவரை மற்றொருவர் அடித்திருக்கிறார். வன்முறையும் ஒடுக்குதலும் எங்கள் வீட்டிலிருந்தே கற்றுக் கொள்ளப் பட்டிருக்கிறது. முடிந்தால் அதை நாங்கள் எங்களுடைய சமூகத்தில் பிரயோகிப்போம்; எங்கள் நண்பர்களிடத்தில் பிரயோகிப்போம். அதற்கான சந்தர்ப்பம் கிடைக்கிறதா என்று பார்த்துக் கொண்டு இருப்போம். இல்லாவிட்டால் ஒரு சந்தர்ப்பத்தை உருவாக்குவோம். (மிகுந்த கரகோசம்). ஏனென்றால், வதை என்பது எங்கோ ஒரு அரசு திட்டமிட்டு - அதிகாரம் திட்டமிட்டு - உருவாக்குவது அல்ல. வதையை நாமேதான் உருவாக்குகிறோம். நம்முடைய சிறுவயதிலிருந்து, நம்முடைய கல்விக்கூடங்களிலிருந்து, நம்முடைய வளர்ப்பிலிருந்து, வதை கூடவே உருவாகிக் கொண்டே இருக்கிறது. இதை செய்பவன் யாரோ ஒரு குற்றவாளி இல்லை.

நான் வாசித்துப் பார்த்தேன். வதையின் வரலாறு எங்கிருந்து துவங்குகிறது என்று. History of Torture என்ற புத்தகம் தேடி வாசித்துப் பார்த்தேன். எங்கிருந்து வருகிறது இந்த வதை? யாரெல்லாம் முன்னெடுத்து உள்ளார்கள் என்று...வதைக்கு முக்கிய காரணமாக சொல்லப்படுவது என்னவென்றால், உண்மையைக் கண்டறியத்தான் எல்லா வதைகளுமே மேற்கொள்ளப்படுகிறது. அதில் எந்த உண்மை என்று எந்தப் புத்தகத்திலுமே இல்லை. (அரங்கம் முழுவதும் மிகுந்த கரகோசம்). ஆனால் உண்மையைக் கண்டுபிடிப்பது என்ற காரணத்திற்காக ஒரு மனிதனை வதைப்பதற்கு, அடிப்பதற்கு, சித்திரவதை செய்வதற்கான உரிமையை எடுத்துக் கொள்கிறார்கள். அப்போது இதனுடைய வரலாற்றைப் பின்பக்கத்திற்குப் போய் பார்த்தால் தெரிகிறது. கிரேக்கத்தில் இப்படி ஒரு மனிதனின் உடலை தண்டிப்பது தவறு என்று சொல்கிறான். வதைப்பது தவறு, கேள்வி வேண்டுமானால் கேட்கலாம்.

ரோமானிய சட்டம் முதன்முதலில் அறிமுகப்படுத்துகிறது... ஒரு மனிதனை விசாரிப்பது என்றால், அவனுக்குப் பல்வேறு விதமான சித்திரவதை கொடுக்கலாமென்று... அப்போதுதான் இறுதியில் உண்மையைச் சொல்லிவிடுவான் என்று. அப்போதுதான் இந்த வதையை உருவாக்குவதற்குப் பின்னால் நிறைய காரணங்களை கற்பனை செய்து கொள்ளலாம், உருவாக்கி கொள்ளலாம். எதையாவது நம்ப வைக்கலாம் என்று தோன்றுகிறது. ஆக, வன்முறையும் வதையும் பல நூற்றாண்டு காலப் பாரம்பரியம் மிக்கது. நாம் சந்தோஷத்தினுடைய, மகிழ்ச்சியினுடைய, கொண்டாட்டத்தினுடைய பாரம்பரியத்தை அல்ல தொடர்ந்து கொண்டு இருக்கிறோம். வதையினுடைய, வன்முறையினுடைய, பாரம்பரியத்தைத்தான் தொடர்ந்து கொண்டே இருக்கிறோம். ஆக, மனிதர்களாக - அதுவும் சமகாலத்தில் சிந்திக்கக்கூட நாம் வெட்கப்பட வேண்டிய விஷயம் இது. ஆனால் நாம் அதை மேற்கொள்ளவேயில்லை.

ஆக, ஒரு எழுத்தாளன் தன்னுடைய கால கட்டத்தில் இதையெல்லாம் திரும்பவும் நினைவு படுத்த வேண்டியிருக்கிறது. வதை நமக்குள் இருக்கிறது. நம் வீட்டில் இருக்கிறது. நான் வதைக்க விரும்புகிறேன் அல்லது வதைக்கப்பட விரும்புகிறேன் என்று ஒரு எழுத்தாளன் நினைவுப்படுத்த விரும்புகிறான். அப்படி நினைவுபடுத்த செய்யக் கூடிய செயலைச் செய்வதுதான் எழுத்தினுடைய முக்கியமான பணி. Millan kundera சொல்கிறார்... இங்கே வரலாறு திரும்பத் திரும்ப மனிதனை மறக்கக்

செய்கிறது. வரலாற்றிற்கு எதிரான கலகம் என்பது நினைவைத் தூண்டுவதுதான். நினைவைத் தூண்டுவதுதான் என்பது எழுத்தினுடைய வேலை. ஆகவே அது வெறும் நினைவுகள் அல்ல. தன்னுடைய சொந்த நினைவுகளை எவனும் சுவாரசியத்துக்காகச் சொல்வதில்லை. மாறாக, மறந்து போன நினைவின் மீட்பதன் வழியாக... வரலாற்றிற்கு எதிராக... அதிகாரத்திற்கு எதிராக நான் நிற்கிறேன்... என்கிற Kundera வின் வாசகம் முக்கியமானது.

ஆக, ஒரு நாவல் எதைப் பற்றிப் பேசுகிறதோ அதற்கு சமகாலத்தில் முக்கியத்துவம் இருக்கிறதா என்று பார்க்கிறேன். இந்த நாவல் பேசக் கூடிய கருப்பொருள் முதல் பக்கத் துவக்கத்திலேயே சமகால முக்கியத்துவத்தைப் பெற்று விடுகிறது. அடுத்ததாக இந்த நாவல் இன்னொரு விசயத்தை முக்கியமாக பேசுகிறது. அது என்ன? பாலுணர்ச்சி... பாலுணர்வின் மீதான வன்முறை. பாலுணர்விற்கான தேடுதல், அதை அடைவதற்கு மனிதன் அடையும் அத்தனை அவமானங்களும்... தினசரி செய்தித்தாளான பார்த்தால் அதில் பெரும்பாதி கொலைகள், பெரும்பாதி குற்றங்கள், பாலுணர்ச்சியின் காரணமாக, பாலுணர்ச்சியின் காரணமாக மட்டுமே நடக்கிறது. இரண்டு விஷயங்கள் தொடர்ந்து எனக்கு புரியவில்லை. ஒன்று, மதம். இன்னொன்று பாலுணர்ச்சி. இரண்டும் எப்பொழுதுமே புனிதப்படுத்தப்படுகிறது; அல்லது கீழான நிலையில்தான் காட்டப்படுகிறது. (அரங்கம் முழுவதும் கைத்தட்டல்). ஏன் இதைப் பற்றி திறந்த விவாதங்களை எப்பொழுதுமே அனுமதிப்பதில்லை. அது மதமாக இருந்தாலும் பாலுணர்ச்சியாக இருந்தாலும்... ஒன்று, அதைப் புனிதப்படுத்தி கடவுள் நிலைக்குக் கொண்டு போய் விடுகிறோம்; அல்லது, காலில் போட்டு மிதிக்கிறோம்.

அந்த இரண்டிற்கும் இடையில் நிறைய நிலைகள் இருக்கிறது. அதைப் பற்றி பேச நிறைய இருக்கிறது. எழுத்தாளர்கள் தொடர்ந்து பேசிக் கொண்டேதான் இருக்கிறார்கள். சிந்தனையாளர்கள் அதைப் பற்றி சொல்லிக் கொண்டேதான் இருக்கிறார்கள். இப்போது இரண்டு புத்தகங்கள் இதற்குப் பக்கத்தில் இருந்து நான் படித்த நிலையில் வருகிறது. George Bataille என்ற பிரெஞ்சு எழுத்தாளரின் Story of the Eye என்ற புத்தகம். அந்தப் புத்தகம் ஒரு மோசமான ஆபாசமான புத்தகம் என்று தடை செய்யப்பட்ட புத்தகம். நம் ஊரில் சொல்வது போல் இருந்தால் மஞ்சள் புத்தகம். ஆனால் அது மஞ்சள் புத்தகம் தானா..? அதை எழுதத்தான் ஒரு எழுத்தாளன் இவ்வளவு முயற்சி செய்தானா?

இந்த நாவல் பற்றிப் பல்வேறு விவாதங்கள் நடந்தன. அதில் மிகமுக்கியமான விவாதம் Susan Sontag-இன் உடையது. அவர்தான் ழார் பத்தாய்-இன் புத்தகத்திற்கு ஒரு பெரிய விமர்சனக் கட்டுரை எழுதினார். மிக முக்கியமான சமகாலத்தின் விமர்சகர் அவர். அமெரிக்காவின் அடைய அவமானத்திற்கான அத்தனை செயல்களையும் கண்டனம் தெரிவித்து கட்டுரை எழுதியவர். புகைப்படம் என்பது வெறுமெனே காட்சிப் பொருள் அல்ல; அது நம்மீது ஒரு வன்முறையைச் செலுத்துகிறது என்று சொல்லி புகைப்படத்தைப் பற்றி ஆராய்ச்சி செய்தவர் அவர். பத்தாய்-இன் புத்தகம் பற்றி அவர் ஒரு கட்டுரை எழுதுகிறார். அந்தப் புத்தகத்தில் அவர் என்ன சொல்கிறார் என்றால், பாலுணர்வு பற்றி எழுதப்படுவது எல்லாமும் அதற்குப் பின்னால் இருக்கும் மரணத்தை பற்றித்தான் பேசுகிறது. மரணத்தைப் பற்றிய பயம்தான் மனிதனுக்கு பாலுணர்ச்சியைத் தூண்டுகிறது. ஒரு பக்கத்தில் இருக்கக் கூடிய ஒரு சின்ன வரியை படித்தேன்.

பிரஞ்சில் பாலுணர்ச்சியின் உச்சம் என்பதை சொல்வதற்கான சொல்லாக அவர்கள் பயன்படுத்தக் கூடிய சொல்லுக்கு என்ன அர்த்தம் என்று பார்த்தால் கூணநேர

மரணம்... ஒரு நிமிட மரணம். ஒரு நிமிட மரணத்தின் பெயர்தான் பாலுணர்ச்சியின் உச்ச நிலை... அப்படிப்பட்ட சொல்லைத்தான் பிரஞ்சில் பயன்படுத்துகிறார்கள். ஆக, பாலுணர்வின் வழியாக பேசப்படக் கூடிய பொருள்கள் அத்தனையுமே உள்ளூடாக உள்ளியல்பாக மரணத்தைப் பற்றித்தான் பேசிக் கொண்டு இருக்கிறது. Story of the Eye என்கிற புத்தகம் வெறும் பாலுணர்ச்சிக்கான கிளர்ச்சி தரக் கூடிய புத்தகம் அல்ல; மாறாக, மரணத்தைப் பற்றிய பயம் ஒரு மனிதனுக்குள் எப்படிப் பதிவாகி இருக்கிறது? அவன் ஏன் உடல்களில் தஞ்சம் அடைகிறான்? ஏன் உடல்களின் வழியாக மட்டுமே தன்னை ஆறுதல் படுத்திக் கொள்கிறான்? அப்படியான கேள்வியை முன்வைக்கின்றார். அப்போது ஒரு பாதை உருவாகிறது. நாம் படித்த கிளர்ச்சி தரக் கூடிய பாலியல் நாவல்களைத் தாண்டி பாலியல் சார்ந்த எழுத்துக்கள் தமிழில் இருக்க வேண்டாமா?

அப்படி தமிழில் எழுதப்பட்டிருக்கிறதா? பிற மொழிகளில் எழுதப் பட்டிருக்கிறதா என்ற நாட்டம் வருகிறது. Jazz போன்ற பாப்புலரான பல படங்களுக்கு எழுதினார் Michael Crichton என்ற பெரிய எழுத்தாளர். அவருடைய வாழ்க்கை வரலாற்றில் ஒரு சம்பவத்தை நினைவு படுத்துகிறார். கடலுக்குக் கீழே ஆழநீச்சல் பயிற்சிக்காகப் போனபொழுது கடலுக்கு அடியில் நீந்தி இருக்கிறார். திடீரென்று அவருடைய சுவாசக் குழாய் தடைப்பட்டு விடுகிறது. அவர் நினைக்கிறார்... நான் கடலுக்கடியில் இறந்து விடுவேன் என்று... அவ்வளவு ஆழத்திற்குள் மூச்சுக்குழாய் தடைப்பட்டதால் அப்படி நினைக்கிறார். தற்செயலாக மற்றொரு பெண் இவரைக் கண்டு மற்றொரு சுவாசக் குழாய் கொடுத்து அவரை மேலே கொண்டுவந்து காப்பாற்றுகிறார். வெளியில் வருகிறார்... வந்தவுடனே தோன்றிய முதல் எண்ணம்... நான் மரணத்திலிருந்து மீண்டிருக்கிறேன்... ஏனென்றால், மரணம் எந்த நேரத்திலும் சம்பவித்திருக்கும். நான் காப்பாற்றப் பட்டிருக்கிறேன்... உயிரோடு இருக்கிறேன். ஆனால் அவரால் அதை நம்ப முடியவில்லை. அதனால் நான் உயிரோடு இருக்கிறேன் என நம்புவதற்கு ஏதாவது ஒரு செயலைச் செய்தாக வேண்டும். எந்த செயலைச் செய்தால் நான் உயிரோடு இருப்பேன் என்று நம்ப வைக்க முடியும் அல்லது என்னை நானே நம்ப வைக்க முடியும் என்பதற்கு அவருக்கு முதலில் தோன்றிய முதல் வேட்கை பாலுணர்ச்சிதான். நான் பாலுணர்வு கொள்வதன் வழியாக மட்டும்தான் நான் உயிரோடு இருக்கிறேன் என்று எனக்கு நானே சொல்லிக் கொள்ள முடியும். மற்றபடி குடிப்பதாலோ, வேறு நண்பர்களோடு சேர்ந்து இருப்பதாலோ, ஒருவரோடு பேசுவதாலோ என்னை அந்த சாந்த நிலைக்குக் கொண்டு செல்ல முடியாது. ஆகவே, அவர் தேடிப் போய் சென்று எங்கோ ஒரு பெண்ணைப் பார்த்து அந்த பெண்ணோடு இருந்து விட்டு வெளியே வந்து சொல்கிறார். உயிரோடு இருப்பதற்கான ஒரு ஆதாரசக்தியை பாலுணர்ச்சியின் வாயிலாக மனிதன் அடைகிறான் என்று கண்டுபிடித்தேன் என்கிறார். இது கற்பனை இல்லை.

ஒருவர் அவர் வாழ்க்கையில் நடந்த சம்பவத்தை ஒளிவு மறைவின்றி எழுதுகிறார். இதை வாசிக்கும் போது எனக்குத் தோன்றியது... அப்போது அதை வெறுமனாக மனிதன் சந்தித்துக் கொள்வதும், மனித உடல்கள் இணைவதும் உடல் கவர்ச்சிக்கான ஒன்று இல்லை. அதற்கும் கீழே ஆதாரமான ஒன்று இருக்கிறது. இந்தப் புத்தகத்தின் (தேகம்) முதலில் அவர் உபனிஷத்திலிருந்து ஒரு மேற்கோளைக் காட்டுகிறார். அந்த மேற்கோளில் சொல்லப்பட்டிருப்பதுதான், புத்தகம் முழுவதுமே தத்துவார்த்தரீதியாக உடலைப் பற்றிய கட்டுமானம் எப்படி உருவாக்கப்படுகிறது என்று சொல்லப்படுகிறது. ஆக, நம் உடல் என்பது வெறும் Biological-ஆன செயல்பாட்டில் இயங்கும் இயக்கம்

மட்டும் அல்ல; அதற்குள் பல சூட்சமங்கள் இருக்கின்றன. பல பொறிகள், பல திறப்புகள், பல இடைவெளிகள் இருக்கிறது. உடல் ஒரு கடற்கரையைப்போன்றது. அதன் எல்லை முடிவற்றதாக இருக்கிறது. அதற்குள் எண்ணிக்கையற்ற அலைகளும் ஊற்றுகளும் இருக்கின்றன. ஒரு மனிதன் பல்வேறு நிலைகளை, பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களைக் கண்டு பிடிக்கிறான். அப்படிப்பட்ட ஒரு கண்டுபிடிப்பின் பெயர் தான் பாலுணர்ச்சி. அப்படியானால் பாலுணர்ச்சி உந்துதல் – உங்களுக்கு தெரிந்திருக்கும் – மனிதனைத் தவிர வேறு எந்த உயிரினங்களும் இனப் பெருக்கத்திற்காக அல்லாமல் பாலுணர்ச்சியை நாடுவதே இல்லை. மனிதன் மட்டும் தன 'just for fun' என்று செக்ஸ் ஐ நோக்கிப் போகிறான். ஆக, மனிதனுக்கு ஏன் அப்படி 'just for fun' என்பது இருக்கிறது. அவனுக்கு பாலுணர்ச்சி தேவைப்படுகிறது; அல்லது வெளிப்பாடு தேவைப்படுகிறது. நம்முடைய எவ்வளவு குற்றங்கள், குற்றத்தைத் தாண்டி இவ்வளவு மன அவஸ்தைகளைத் தாண்டி அந்தக் கேள்வி இருக்கிறது. மனிதன் தன்னை இனப்பெருக்கத்தைத் தாண்டி பாலுணர்ச்சிக்கு உரியவனாக – அதிலிருந்து தன்னை உருவாக்கிக் கொள்பவனாக ஏன் வருகிறான்... ஆக, இதெல்லாம் ஆழ்ந்து விவாதிக்கக் கூடியது.

ஒரு நாவல் இதுபோல பல்வேறு இடங்களை, முனைகளை சுட்டிக் காட்டும். அது தினசரி வாழ்க்கையிலிருந்து வரக் கூடியதாக இருக்கலாம்; அல்லது, வரலாற்றிலிருந்து வரக் கூடியதாக இருக்கலாம்; அல்லது, புனைவிலிருந்து வரக்கூடியதாக இருக்கலாம். எதிலிருந்து வேண்டுமானாலும் வரலாம். ஆனால் அது சுட்டிக்காட்டக் கூடிய இடம் என்னவென்றால், இதுபோல் நடக்கும்போது நீங்கள் எப்படி நடந்து கொள்கிறீர்கள், இன்னொருவர் எப்படி நடந்து கொள்கிறார், அதற்கு என்ன காரணம், ஏன் அப்படி நடக்கிறது என்று விசாரணை மேற்கொள்வதற்காகத்தான். ஒரு நாவல் தொடர்ந்து அந்த விசாரணைக்காக மனிதனை உந்திச் செலுத்துகிறது.

மூன்றாவது, இந்த நாவலில் (தேகம்) ஒரு பகுதி வருகிறது. அது ஒரு பெரிய நகரத்தில் வாழ்வதின் நெருக்கடி. என்னைப் போன்றவர்கள் இந்த நகரத்திற்கு வந்து 20 ஆண்டுகளுக்கு மேலாகிறது. ஆனாலும் இந்த நகரத்திற்குள் நான் ஏதோ ஓர் இடத்தில் நிழல் போலத்தான் போய்க் கொண்டு இருக்கிறேன் என்று தோன்றுகிறது. இந்த நிழல் நகரம் அச்சுறுத்துகிறது. அப்படிப் போய் வருவதற்கான சாலைகள் இல்லாமல் இல்லை. திடீரென்று ஒரு அறையில் படுத்திருக்கிறேன். ஒரு நிமிஷத்தில் ஒரு காட்சி தோன்றுகிறது. ஒரு நபராக அல்ல, ஒரு கோடி பேர்களோடு உறங்கிக் கொண்டிருக்கிறேன். நான் மட்டும் அல்ல... ஒரு கோடி பேர் இருக்கிறார்கள். ஒரு கோடிபேர் சேர்ந்து வாழும் வாழ்க்கை என்பது நாம் கற்றுக் கொள்ளக் கூடிய வகையில் நம் கைக்குள் இருக்கும் சிறிய வாழ்க்கை அல்ல. ஆனால் வாழ்க்கையில் இதுவும் ஒரு பகுதிதான். ஆனால் இந்தப் பகுதியை எளிதாக ஏற்றுக் கொள்ள மனம் மறுக்கிறது. ஒரு பெரிய நகர வாழ்விற்கு மனிதன் பழகுவதென்பது எளிதான ஒன்றல்ல. ஏனென்றால் அத்தனை பாத்திரங்கள் இருக்கின்றன. அத்தனை வழிகள் இருக்கின்றன. யாரை எதிர்ப்படுவோம், யார் என்ன செய்வார்... தெரியாது. பரஸ்பர சந்தேகம், பரஸ்பர விரோதம், பரஸ்பர துரோகம் எல்லாமும் எல்லா பக்கமும் திறந்து கிடக்கிறது...

ஆனால் எங்கோ ஒரு காட்டில் இருந்த மரம் வெட்டப்பட்டு மேசையாக இந்த அறைக்கு வந்து அமரும்போது அது தன்னுடைய நினைவுகளை மொத்தமாக அழித்துக் கொண்டிருக்கும் என்று நம்பவே மாட்டேன். அந்த மரத்திற்கு அதன் நினைவுகள்

இருந்து கொண்டேதான் இருக்கும். நான் எங்கிருந்தோ வெட்டி இன்னொரு இடத்திற்கு மேசையாகக் கொண்டு வந்திருந்தாலும் அது தன்னுடைய நினைவுகளோடுதான் இருக்க முடியும். மரம் தன் வாழ்ந்த இடத்தைப் பற்றி, தான் வாழ்ந்த இடத்தில் கண்ட அத்தனை காட்சிகளையும் மறந்து விட்டு வெறும் மேசையாக யாரோ ஒருவருக்குப் பயன்படும் பொருளாக வாழ்க்கையில் நடக்கலாம். ஆனால் நினைவுகளை அழித்து விடாது அல்லவா? ஏனென்றால், பெரிய நகரமும், அந்த நகரத்தினுடைய மக்களும் கற்றுத் தரும் பாடம் எளிதானதல்ல. இந்த நாவலை படிக்கும்போது அத்தகைய இடங்கள் தான் திகைப்பூட்டியது, பயமுறுத்தியது. காரணம் என்னவென்றால், பெருநகர வாழ்க்கை என்பதை மனிதன் வெளியிலிருந்து பார்க்கிறான். எவ்வளவு வேறுபட்ட கதாபாத்திரங்கள், எவ்வளவு மனிதர்கள்... வாழ்வதற்காக எத்தனை எத்தனை பொய்கள், எவ்வளவு காழ்ப்புணர்ச்சிகள், எவ்வளவு அவமானங்களை ஒரு மனிதன் மேற்கொள்கிறான் என்று இந்த நாவல் முழுவதும் பல்வேறு கதாபாத்திரங்கள் காட்டுகிறார்கள். அப்படிப் பார்க்கும் போது நிறைய நேரங்களில் பயமாக இருக்கிறது. என்னைச் சுற்றித்தான் அந்த மனிதர்கள் இருக்கிறார்கள், அவர்களோடுதான் நானும் பயணம் செய்து கொண்டிருக்கிறேன். அவர்களின் இடையேதான் என் குழந்தைகள் நடமாடிப் போய்க் கொண்டு இருக்கிறார்கள். எனக்கும் அவர்களுக்கும் பெரிய அடையாள வித்தியாசங்கள் இல்லை. யாரோ ஒருவர் நான் அந்த நாவலில் வருபவரைப் பார்த்து பயப்படுவது போல என்னைப் பார்த்தும் பயப்படக்கூடும். அப்படியென்றால் ஒரு நகரம் என்ன வாழ்க்கையை வாழக் கொடுத்திருக்கிறது என்றால், தொடர்ந்து அவமானங்கள், தொடர்ந்த வலி, தொடர்ந்த ஏமாற்றங்கள்... அத்தனையும் தாண்டி இங்கு வாழ்க்கையை பற்றுள்ளதாக ஏதோ ஒரு இடத்தில் கொண்டாட வைத்துக் கொண்டிருப்பது என்னவென்றால், மனிதர்களுக்குள் இருக்கும் இன்னும் தனக்குள்ளாகவே சந்தோசத்தை உருவாக்கிக் கொள்ளக் கூடிய திறன். நண்பர்களின் வழியாக ஒரு சந்தோசத்தை உருவாக்கிட முடியும் என்ற நம்பிக்கை. எல்லாம் தாண்டி பைத்தியக்காரத்தனமான நிலையில், நகரமே தன்னை கட்டுகள் அற்று அவிழ்த்து விட்டு எதிலும் எதையும் செய்து கொள்ளலாம் என்று திறந்து விடக் கூடிய இரவுகள்... இதனால்தான் இந்த நகரங்கள் இன்னும் ஒரு மாயை போல் இன்னும் இழுத்துக் கொண்டே இருக்கிறது. ஆக, ஒரு நாவல் வெளியிலிருந்து இதைப் பார்த்து பதிவு பண்ணப் பார்க்கிறது.

எப்படிப் பதிவு பண்ணப் பட்டிருக்கிறது? நாவலில் அவர் காட்டக் கூடிய எல்லாம் எனக்கு உவப்பானது இல்லை. ஆனால் அப்படிக் காட்டக்கூடிய உலகம் இல்லை என்று நான் மறுக்க மாட்டேன். அப்படியெல்லாம் இல்லை, இங்கெல்லாம் அப்படி நடக்கவில்லை என்று சொல்ல மாட்டேன். ஆனால் எனக்கு அது உவப்பான உலகமாக இல்லை. நான் அதனின் பிரதிநிதியாக இல்லை... அதைப் போல ஒரு கதையை என்னால் நிச்சயமாக எழுத முடியாது. ஆனால் அது எல்லாம் என்னுடையதாக இருக்கிறது. அதைச் சார்ந்துதான் நான் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறேன். ஆக, எனக்கு இதைப் போன்ற ஒரு நாவல் எழுத வேண்டுமென்று விருப்பம் வராது. ஆனால் இப்படி ஒரு நாவல் எழுதப்படும் தேவை இருக்கிறது என்பதில் நான் உறுதியாக இருக்கின்றேன். அந்தத் தேவையை சாரு மிக அழகாக நேர்த்தியாக செய்திருக்கிறார். அவருக்கு என் வாழ்த்துக்கள். நன்றி.

ஆக்கம்: பிரியமுடன் துரோகி.

